

Aj v ústnej narácii figuruje motív zvláštneho pôvodu hrdinu. Štefánik pochádzal z rodiny farára. Dalo by sa povedať, že jeho pôvod v sebe nesie prvok neobyčajnosti. Ako príklady uvádzam niektoré citáty:

„A to taká starká bakpa ho opatrúvali práda, lebo oni mali Sčefánička vác detí, ta ho opatrovali tá bakpa im.“

Z. R., 1896, Prieipasné č. 93, archív SNS 486/70, s.116.

„V rodine bolo mnoho detí, maminka s pestúnkou ich nestačili opatrovať. O Milanka sa starala babička a jej pomáhala babka Kubovička. Babku Kubovičku veľmi ctil a si cenil. Kedykoľvek sa vrátil zo sveta, zabehol do chalúpky k babke Kubovičke, doviedol ju na faru a pokiaľ bol doma, musela s nimi pri stole sedávať. A zo sveta písal: <<Opatrujte mi dobre moju Kubovičku>>“ (SVOBODOVÁ 1929:94).

„Milankov otec volal sa Pavel. Jeho otec - starý otec Milankov - tiež sa volal Pavel. Pavlova žena - stará matka generála Štefánika - bola tiež z rodiny farárskej. Jej otec - Ján Šulek - bol farárom v Sobotišti. Mal neobyčajne veľkú rodinu 12 detí! Dvaja jeho synovia zomreli mučedníckou smrťou pre národné povedomie: jeden z nich (Vilko) bol obesný dňa 20. októbra 1848 pri Hlohovci maďarskými gardistami a druhý sa v komárňanskom väzení ani popravy nedočkal, mal totiž putá tak hlboko zarezané na rukách, že v noci pred popravou v bolestiach zomrel. Syn Ludevít stal sa farárom a Bohuslav zachránil si život útekou pred Maďarmi do Horvatska. Stará matka generála Štefánika bola teda vlastnou sestrou Šulekouvov, ktorí majú v slovenskej histórii tak čestné miesto.“

Otec generála Štefánika prezradzoval už v mladom veku nebojácnosť. Keď mal štyri roky stratil sa z domu. Keď počul, že nikto nebude dobrovoľníkom vítať, umienil si, že ich uvíta sám. Vedel, z ktorej strany dobrovoľníci prichádzali a tak išiel ich vítať s drevenou, motúzom priviazanou šablou po boku. Bol utedy sychravý jesenný čas. Keď išli pribehol k nim, vzal šablíčku do ruky a vykrikol: <<Sláva Slovákovi, ja vás vítam!>>. Keď sa dojalí vojaci pýtali chlapčeka odkiaľ prišiel a kto je, povedal nebojáčne: <<Apenko hovorili mamičke, že vás už nebude nik vítať, keď nám Maďari zabili ujenka>>. O tejto príhode rozprával neskôr veľmi často s veľkým vnútorným pohnutím sám slávny Hurban, ktorý bol krstným otcom Paľka Štefánika“ (ZBAVITEL 1929:11-12).

Ďalším zo skúmaných mýtických prvkov bolo dieťa so zvláštnymi schopnosťami. V gréckej mytológii jedným z prvých skutkov Apollóna-dieťaťa bolo, že potrestal delfského draka Pythóna, pretože prenasledoval jeho matku - titánku Léthó. Heraklés bol dieťaťom obdareným nadmernou silou - v kolíske

dokázal uskrtiť dvoch hadov. Pryderi, hrdina waelského cyklu Mabinogi, rástol neobyčajne rýchlo - keď mal jeden rok, bol veľký ako trojročné dieťa. V Nartskom epose sú Sosruko a Soslan už od malička mocnejší a prefikanejší ako ich vrstovníci, a napokon prevyšujú i od seba starších. Írsky hrdina, Fionn mac Cumhaill, bol po narodení hodený do vody, ale miesto toho, aby sa utopil, vynoril sa s rybou v ruke. Kristus už ako dvanásťročný vedomosťami prevyšoval učencov v chráme. Islamská tradícia hovorí, že keď sa Muhammed narodil, vzal hrst' zeme a hľadel do neba, podľa čoho usudzovali, že bude významný prorok.

Tento mýtický prvok je prítomný aj v naratívach o M. R. Štefánikovi:

„Štefánik keď začal rásť, ešte ani nebehál, už sa pítal do okna dicki. A to taká starká bakpa ho opatrúvali práda, lebo oni mali Sčefánička vác detí, ta ho opatrovali tá bakpa im. A inde sa nepítal stále len do toho okna. A furt už len tí hviezdícki ukazoval, každí večer, každí večer to moselo byť. Tak. Aj keď bol vačí, aj keď rástel, šade dicki len do tých okien a práda ukazoval na tí hviezdícky. Každí večer. A práda keď prišiel vačého rozumu, potom ho dali učiť a za hviezdára. Chodieval často teda na to Bradlo a on to študoval, šak viéte jakí velikí je to vrch. On to vždi čítal a merkuval tí hviezdny, jaká je kerá.“

Z. R., 1896, Prieipasné č. 93, archív SNS 486/70, s.116.

Mýtizácia „zhora“:

„Medzi deťmi vždy robil zmlerovacieho sudcu a vymýšľal si všeljake báchoroky, aby mamičku ušetril hnevu a deti trestu“ (SVOBODOVÁ 1929:94).

„Babička od svitania pracovala, bola ustatá, ukričaná deťmi, bola by si rada zdriemla. Malinký Milan to vypožoroval, mal ten podľuvhodný dar, bleskovo vyčítíť, čoho je komu treba, a sprostredkoval to medzi babičkou a deťmi“ (tamtiež).

„Od malinka čítaval v knížkách! Nemohol sa od nich odtrhnúť, čítal celé noci, až mu oči zčervenali“ (tamtiež).

„Už v útlom veku prejavoval lásku k pozorovaniu hviezd a k cestovaniu po mori. Častejšie vypravovala o tom jeho dobrá mamulienka: <<Keď som sa k Bohu modlíla, majúť ho vo svojom náručí, oči môjho dobrého úbohého Milanka blúdili po nebi>>...“ (ZBAVITEL 1929:17).

„Do okna vydriapal sa častejšie a na otázku mamičkinu, čo tam hľadá, odpovedal vždy <<Čakám svoje hviezdícky, ešte nie sú všetky vonku!>>. Niekedy si spravil z papiera trúbku. Bol to jeho ďalekohľad, ktorým pozeral hviezdne nebo“ (tamtiež).

Ďalším z overovaných mýtických prvkov boli nepriateľskí, prípadne neschopnejší bratia: V Starom zákone sú to Kain a Ábel alebo Jakubovi synovia a ich brat Jozef. V stredoázijskom epose Alpamyš má hlavný hrdina - Alpamyš -